

Gill Sims

PREČO

MAMA

NADÁVA

Útrapy podráždenej
matky

Ljndení

Prečo mama nadáva

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Gill Sims

Prečo mama nadáva – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Gill Sims

PREČO
MAMA
NADÁVA

Útrapy podráždenej
matky

Ljndeni

Pre AE a AT

OBSAH

JÚL / 9

AUGUST / 19

SEPTEMBER / 45

OKTÓBER / 91

NOVEMBER / 127

DECEMBER / 167

JANUÁR / 237

FEBRUÁR / 255

MAREC / 281

APRÍL / 303

MÁJ / 321

JÚN / 335

JÚL / 361

POĎAKOVANIE / 373

JÚL

PONDELOK, 18. JÚLA

Mám presne týždeň, kým sa začnú letné prázdniny. Nemôžem si pomôcť, ale hrozne závidím rodičom z knihy *Slávna päťka* – mama a otec sa Juliana, Dicka a Anne nielen zbavili tým, že ich jednoducho nechali u tety Fanny a strýka Quentina pri hociakej príležitosti, ale teta Fanny ich vždy posielala na ostrovy, do vresovísk a zálivov, kde sa to len tak hemžilo KRIMINÁLNIKMI, KAZISVETMI A PAŠERÁKMI, aby mohol strýko Quentin pokojne pracovať na svojich vynálezoch. Často som rozmýšľala, či by som si mohla niečo také dovoliť, keďže som kedysi taktiež niečo vynašla – jednu úžasnú aplikáciu, ktorá mi krátky čas zarábala nádherné sumy peňazí, hoci svet aplikácií je nestály, dnešný hit môže byť zajtra zabudnutý a nikto si ho už nekúpi. Som si istá, že keby som mohla poslať deti žiť von a nechala ich cez leto zdivieť (a zabránila im flákať sa a jesť keksíky), dokázala by som znovu vymyslieť niečo, čo by malo rovnaký úspech. Ak si dobre spomínam, vynálezy strýka Quentina nikdy nezarobili peniaze, preto boli s tetou Fanny chudobní a museli sa starať o protivných synovcov a neter, čo ešte zdvojnásobuje, aké je nefér, že ľudia dnes krúčia nosom, keď v prvý deň prázdnin vyzbrojíte deti bicyklom a balíkom sendvičov a prikážete im, aby sa doma neukázali, skôr ako sa normálne vracajú zo školy. Jane má teraz jedenásť rokov a na to, aby bola ako dieťa zo *Slávnej päťky*, je už pristará. Raz uprostred jednej z našich častých hádok o tom, prečo ešte nemôže

mať účet na instagrame, som jej túžobne vyhodila na oči, prečom ním nie je. Zdôraznila, že taký život by zahŕňal mnoho nelegálnych praktík, a pohrozila mi, že zavolá na detskú linku, ak to ešte niekedy spomeniem.

Obzvlášť zatrpknutá som z výdavkov, ktoré by si také letné prázdniny vyžadovali. Teraz čítam knihy *Slávnej päťky* s Petrom, hoci tak trochu proti jeho vôli. Každý večer ma totiž informuje, že namiesto útrpného počúvania ďalšej kapitoly plnej úžasných šibalstiev, zábaviek a marení plánov príšerných kriminálnikov, by oveľa radšej pozeral videá britského youtubera DanaTDM. Jane, samozrejme, otvorene odmietla zúčastniť sa na takej očividne detskej aktivite, akou je večerné čítanie knihy, preto sme sa dohodli na kompromise. Sľúbila mi, že si bude čítať sama, čo mi prišlo ako rozumná ponuka, až kým po dvoch kapitolách *Anny zo Zeleného domu* nevyhlásila, že Anna je hlúpa a nudná, a neopýtala sa, prečo stále trepe o predstavivosti. Kričala som na ňu, že nemá dušu a že je určite zamenené dieťa, lebo moja dcéra by sa takto o Anne Shirleyovej nikdy nevyjadrovala. Teraz sa tvárim, že neviem, že namiesto túlania sa po zakliatych cestičkách v Avonley s Gilbertom Blythom (ktorého by som, mimochodom, stále chcela) pozerá na youtube mejkapové tutoriály.

No Petrovi sa ešte nepodarilo zlomiť mi srdce do takej miery ako Jane, takže ho stále nútim sedieť so mnou a blúdiť po ostrove Kirrin. Podozrievam ho, že si zvolil možnosť použiť chemické zbrane, aby unikol pred naším spoločným čítaním. Prisahám, že keď má so mnou sedieť a čítať, prdí oveľa viac ako zvyčajne, a to hovorím o dieťati, ktoré raz hrdo vyhlásilo, že vďaka jeho plynatosti prišlo učiteľke zle. Raz či dvakrát som musela skrátiť kapitolu, lebo mi slzili oči.

Teoreticky by toto leto malo byť pre mňa menej náročné ako predchádzajúce, lebo pred tromi mesiacmi som sa mož-

no trochu unáhlene rozhodla, že dobrovoľne odídem z práce. Mala som veľkolepé plány, že sa stanem vrcholovou vývojárkou hier a aplikácií, keďže som pred dvomi rokmi vytvorila aplikáciu *Prečo mama pije?*. Odísť dobrovoľne z práce sa mi zdalo ako úžasná príležitosť byť chvíľu finančne zaistená, až kým nevymyslím ďalšiu hru, čo sa stane hitom. Keď som odchádzala zo svojej starej práce, mala som mnoho skvelých nápadov, pri ktorých som si bola istá, že na to, aby som z nich urobila niečo ohromne lukratívne, potrebujú len čas. No keď som sa ich pokúsila premeniť na hru alebo aplikáciu, tak som zistila, že sú trochu... no, nahovno. K chýbajúcej produktivite možno prispela aj skutočnosť, že pracovať z domu a manažovať svoj čas mi fakt nejde. Po rokoch snívania o úteku z kancelárie som zistila, že keď pracujem sama doma, cítim sa osamelo, lebo sa nemám s kým porozprávať. Chýba mi dokonca aj Jean z expedičného oddelenia, ktorá ma obohacovala o dlhé a komplikované príbehy o stave jej žľníka. A keď ste celý deň sám doma, zjete alarmujúce množstvo čokoládových keksíkov. Takže nielenže sa mi nedarí dosiahnuť dačo veľkolepé a cítim sa osamelo, ale pribrala som aspoň šesť kilogramov, a vždy keď sa náhodou zazriem v zrkadle zozadu, znepokojí ma veľkosť vlastného zadku. Vtedy si pripadáam ako detské lepoprelo. *To nemôže byť môj zadok, je obrovský...*

Každopádne, s prichádzajúcim letom trávim čas rezervovaním miest v rôznych športových táboroch, hľadaním opatrovateľiek a dohadovaním sa o zložitých rozdeleniach starostlivosti o deti s priateľmi, aby sme všetci mali dojem, že niekto sa o naše deti počas prázdnin stará, a zároveň mohli pracovať bez toho, aby sme za ich opateru vyhodili obrovské sumy peňazí. I tak ich nakoniec vyhodíme, lebo deti sa chcú cez leto zabávať aj jesť, a to v intervaloch, ktoré sú znepokojivo krátke. Vždy sa potom zamýšľam, ako dokážu vydržať v škole, kde

nemôžu neustále škriekať, že sú hladné, ako hladujúce vtáčky s otvorenými zobáčkmi, čo žobru o dobroty.

PIATOK, 22. JÚLA

A už sú doma na prázdniny! Celý týždeň sa potkýnali cestou zo školy pod tarchou zošitov v šalátovom vydaní a výtvarných diel so somárskymi ušami, ktoré sú veľkoryso poprásené trblietkami. Tie mám teraz rozprášené po celom dome. Ich diela zjavne nesmiem vyhodit' kvôli budúcej generácii, lebo, ako povedala Jane: „Keď budem známa vplyvná osobnosť na sociálnych sieťach, toto všetko bude stáť majland!“ Snažím sa zistiť, či bude Janina kópia Van Goghových *Slnečníc*, ktorá je na nerozoznanie od čarbaníc ostatných detí z jej triedy, jedného dňa hodnotná aj pre niekoho iného okrem mňa, ale zdá sa, že by som pošliapala ich sny a ochudobnila ich o kus detstva, keby som ich výkresy vyhodila do koša. Každý večer však nenápadne vezmem niekoľko výtvorov a odhodím ich do vonkajšieho kontajnera, pričom s láskou tvrdím, že ich len odkladám na povalu.

Peter doniesol domov aj domácu úlohu na leto – malú rastlinu, ktorá musí prežiť prázdniny a o ktorú sa má starať aj nasledujúci školský rok. Úžasné. S rastlinami dosahujem chabé výsledky. Dokonca aj kaktusy schnú a hynú pod dotykom mojich čiernych prstov. Opýtala som sa Petra, či vie, aký druh rastliny to je, aby som mohla v prípade núdze kúpiť náhradu. Peter ochotne odvetil: „Je to zelená rastlina, mami.“ Neviem, ako mi to pomôže, keď budem po celej krajine prehľadávať obchody so záhradkáorskými potrebami s vyschnutou vetvičkou. Možno je to zaslúžený trest za to, že keď som mala deväť rokov, dovolila som triednemu škrečkovi ujsť na slobodu počas

víkendu, čo som ho mala na starosť doma. Vtedy som donútila matku, aby prešla všetky chovateľské potreby v meste, až kým nenašla vhodnú náhradu, keďže Hannibala už nikto nikdy nevidel. Mama prisahala, že ho v noci počuje cupitať po dome, ešte roky po incidente. Myslím, že to tvrdila len preto, aby som neplakala, keď som našla Alphonsa, jej zlomyseľnú siamskú mačku, ako si z papule líže voľačo, čo veľmi pripomínalo chlpy škrečka, a tvári sa tak spokojne, ako ešte nikdy predtým.

PONDELOK, 25. JÚLA

Prvý deň prázdnin. Mohlo by to byť aj horšie. Keď som bola malá, mala som knihu *Prvý deň prázdnin* o problémových tučniakoch, ktoré ukradli motorku, vydali sa na nej na divokú jazdu a narazili s ňou (netuším, prečo by tučniaky kradli motorky). Dnes nedošlo k žiadnej krádeži vozidla ani divokej jazde zvierat. No aj tak sme sa nevyhli poriadnej dávke stonania.

Vzala som si deň voľna, lebo som si myslela, že by pre nás všetkých bolo vhodné, aby sme prvý deň strávili spolu. Jane chcela ísť do kina, Peter na laser tag, no ja som oba návrhy odmietla a trvala na tom, že budeme robiť niečo múdre a zábavné. Starala som sa aj o ich najlepších kamarátov Sophie a Tobeho, čo bolo súčasťou zložitej dohody rozdelenia starostlivosti o deti s mojím kamarátom Samom (ako nezadaný otec mal Sam v porovnaní so všetkými ostatnými asi tie najzložitejšie problémy so starostlivosťou o deti). Veselo som navrhla, že by mohlo byť fajn, keby sme navštívili nejaký zámok a naučili sa dačo z dejpisu.

„Nudaaa!“ nariekali moje deti, zatiaľ čo Sophie s Tobym si očividne mysleli to isté, ale aspoň boli dosť vychovaní na to, aby nefrflali.

„Prečo to musíme robiť? Je to nanič,“ zúrila Jane.

„Mami, môžeme si zobrat' iPady?“ vzlykal Peter.

„BUDE TO ZÁBAVA!“ jačala som. „BUDE TO ZAUJÍMAVÉ A POUČNÉ A BUDETE MAŤ NA TO PEKNÉ SPOMIENKY!“ A okrem toho konečne ušetrím vďaka členstvu v štátnej pamiatkovej správe, kam patrím ako každá správna matka zo strednej vrstvy, a na ktoré sa váš otec neustále sťažuje, že ho dost' nevyužívam.

Samozrejme, že hneď ako sme sa tam dostali, spomenula som si, prečo nevyužívam sprosté členstvo v štátnej pamiatkovej správe – lebo nehnuteľnosti, ktoré do nej patria, sú plné veľmi vzácných a krehkých predmetov. A veľmi vzácne a krehké predmety a deti nejdú príliš dokopy, najmä ak ide o malých chlapcov. Detské tváričky žiariace údivom nad pokladmi nášho národa a jeho slávnej minulosti, ktoré som si predstavovala, nahradil môj krik: „Nedotýkajte sa, NEDOTÝKAJTE SA! DPČ, NEDOTÝKAJTE SA TOHO! HOVORÍM, NEDOTÝKAJTE SA, NEPREKRAČUJTE TO LANO! NESADAJTE SI NA TO! ACH, BOŽE, DPČ S MOJÍM ŽIVOTOM!“

Dôchodcovia v pevnej obuvi zatiaľ nesúhlasne cmukali a v duchu písali sťažnosti plné hnevu do novín *Daily Mail*. Možno by som mala navrhnúť aplikáciu, ktorú stiahnete deťom do mobilu alebo na iPod a ktorá by vedela zaznamenať, kedy sú v blízkosti niečoho drahého a krehkého. Vtedy by začal prístroj vibrovať, poplašne zvonit' a pišťať: „NEDOTÝKAJ SA TOHO!“, aby sa s tým nemuseli trápiť rodičia. Taká aplikácia by bola užitočná v mnohých situáciách, nielen v budovách, čo patria do štátnej pamiatkovej správy – využili by ste ju napríklad aj v oddelení s keramikou v obchode John Lewis. No ak ste takí hlúpi, že vezmete deti do oddelenia s keramikou, tak si pravdepodobne zaslúžite neodvratiteľné krviprelievanie, ktoré za sebou zanecháte...

Keďže deti zjedli celý s láskou zabalený piknik už po ceste, lebo zjavne „hladovali“ už po troch minútach, čo sme odišli z domu, musela som ich zobrať na obed do kaviarne. Obedovať v kaviarni so samoobsluhou a štyrmi deťmi za chrbtom nie je zážitok, ktorý vám odporúčam. Jedenásť- a deväťročné deti by mali byť teoreticky celkom samostatné, ale v praxi sú zložitú aktivitu ako státie v rade, držanie tácky alebo vyberanie, akú príchuť džúsu chcú, nad ich schopnosti, takže keď sme sa konečne usadili, mala som pocit, že nás neznáša celé grófstvo. Jane takmer ihneď vyhlásila zapekané cestoviny, od ktorých sa nedala odhovoríť a tvrdila, že ich určite zje, za nejdľé, lebo sa jej zdalo, že zbadala kúsok červenej papriky, a tú ona neznáša. Sophie si popálila ústa na polievke, hoci som ju upozorňovala, nech počká, kým vychladne. Peter s Tobym doslova vcucli obsah vysnívaných detských škatuliek na jeden hlt a s očakávaním sa obzerali, či dostanú ďalšie džúsy. Ja som zatiaľ oblievala Sophie jazyk studenou vodou, zoškrabovala kvôli Jane majonézu z môjho sendviča a syčala: „Nie, nikto si nedá moju kolu.“ Slúbila som im, že keď prídeme domov, môžu si dať zemiakové lupienky. Odolávala som nutkaniu len tak z kaviarne odpochodovať a opakovane búchať hlavou o malebnú tehlovú stenu vonku. No aj tak by mi určite niekto vynadal, že ničím majetok štátnej pamiatkovej správy.

Za to, že som posúrila deti, nech si pohnú, tým, že som zvreskla: „Dobre, poďme, vy príšerní diabli z pekla!“, som si vyslúžila ďalšie šokované pohľady. Stále neviem, či ich šokovalo, že som nazvala svoje vzácne zlatička „príšerní diabli z pekla“, alebo fakt, že deti reagovali na toto označenie.

Koľko, preboha, trvajú letné prázdniny?

AUGUST